

Michael Berg

Finale

De Mergellandmoorden 3

Ambo|Anthos
Amsterdam

Maandag, 26 december

De kater is hardnekkiger dan ooit. Een barstende koppijn, alsof er onder zijn schedeldak een raveparty heeft plaatsgevonden. Paracetamol en extra sterke espresso helpen niet. De beelden zijn te heftig. Valkenburg, kerstavond, een plein vol mensen op weg naar de nachtmis. Dan, het witte flitslicht. Vanuit zijn ooghoek ziet Alex hoe Petra Rigter de lont van de bom aansteekt. Frings ziet het ook en reageert meteen. Terwijl het vuur zich verder vreet, gooit hij de vrouw over zijn schouder en zet een sprint in, weg van de kerkgangers, richting de Geul. Alex kan niets anders doen dan in de lucht schieten en heel hard 'Weg hier! Zoek dekking!' roepen en toekijken hoe zijn collega de vrouw over de kademuur werpt. Meteen daarna volgt de explosie. *Kunt jód, jong*. Het zijn Frings' laatste woorden. Maar het komt niet goed. Vlak voor de kademuur ligt hij op de grond, met een verschroeid gezicht, meer dood dan levend. Even later wordt hij met loeiende sirene afgevoerd naar het Klinikum in Aken.

Vanochtend, meteen na het wakker worden, heeft Alex weer met het ziekenhuis gebeld. De boodschap is hetzelfde als een paar uur eerder. *Die Lage von Herrn Frings ist weiterhin kritisch*.

Alex maakt een tweede kop extra sterke espresso en neemt nog een pilletje. De piep tussen zijn oren is gekmakend. In zijn hoofd is het één grote warboel. Alles loopt door elkaar. Aan de ene kant

Frings, aan de andere kant Emmie, zijn zusje.

Drie maanden geleden was ze jarig. Zijn vader zou een feestje geven op het kasteel. Alleen voor de familie. Vader, Emmie en Alex. Door de jacht op Fredi Blanken was Alex de uitnodiging glad vergeten. Tot hij een telefoontje kreeg dat zijn zusje verward op straat rondliep en door iemand uit de buurt was opgevangen. Emmie was in shock. Het enige woord dat ze kon uitbrengen was 'uit'. Wat dat ook mocht betekenen. Alex was meteen naar het ouderlijk huis gereden. De poort en de voordeuren stonden open. Op de monitoren van de beveiligingsinstallatie waren oude beelden te zien. De salon was een ravage. De iconen van zijn vader waren verdwenen. In plaats daarvan had iemand met rode verf 'dief!' op de muur gekladderd. Op de grond lagen scherven en uit de kast gerukte ordners. Zijn vader hing onderuitgezakt in een fauteuil. Benen wijd, gulp open, stinkend naar urine. Dood. Geen schrammetje, geen verwondingen. Een natuurlijke dood volgens de schouwarts en de patholoog. Hoogstwaarschijnlijk een hartaanval na het aantreffen van alle ravage. Pierre Nieveldsteijn was hartpatiënt, zwaar hartpatiënt.

De dood van zijn ouwe had Alex niet beroerd. Tussen hem en zijn vader had het nooit geboterd. Sterker nog: hij had zijn vader gehaat. Een dominante eikel, een narcist, de man die zijn moeder had bedrogen. Alex had de begrafenis geregeld, de erfenis afgehandeld en de zorg voor Emmie officieel overgenomen. Om de dood van zijn vader had hij geen traan gelaten.

Tot gisteren.

Uit... il.

Eindelijk weet hij wat Emmie vanuit de berging heeft gezien. Een man heeft een 'spuit' in de 'bil' van hun vader gezet. Niks natuurlijke dood, zijn vader is vermoord. Daarmee is de dood van zijn vader een zaak geworden die hem wél beroert.

Wie heeft de spuit gezet? Waren er nog anderen in de salon? Ondanks aandringen had Emmie geen vragen meer willen beantwoorden. Met een geïrriteerd 'Schei uit!' had ze zich teruggetrokken

in haar schulp, onbereikbaar voor hem en de rest van de wereld.

Alex drinkt het kopje espresso in één teug leeg. Zijn hoofd voelt loodzwaar. Zijn vader vermoord, Frings halfdood. Alsof het allemaal nog niet erg genoeg is, dringen de Amsterdamse demonen zich aan hem op. De dood van Sarah, zijn maatje bij de politie. De jacht op Spin, de schutter. Peter-Paul Bosch, de collega, aan wie Alex zijn appartement aan de Wilhelminastraat had verhuurd en die 's ochtends vroeg bij het verlaten van de woning geliquideerd was. Een vergismoord? Door Spin? En had diezelfde Spin daarna in de studio aan het Pancratiusplein ingebroken om Sarahs rouwkaart op de deur te prikken?

Zijn terugkeer naar Zuid-Limburg moest een nieuw begin worden, maar het tegendeel is het geval. Alex herinnert zich de skeletten in de zandgroeve. Een paar weken later stond hij oog in oog met de lijken die Fredi Blanken in zijn vriescel bewaarde. Doden, doden, doden. Niets dan doden.

‘Kutzooi!’

Vloeken helpt niet, drinken evenmin. Blijven hangen in het verleden ook niet. Hij moet verder. Zo direct wordt hij op het hoofdbureau in Maastricht verwacht voor een ingelast crisisberaad. Nog snel een paracetamol tegen de koppijn. Daarna douchen, scheren en tandenpoetsen. Aankleden. Net hemd, nette broek, nette schoenen.

Hij werpt een blik in de spiegel. Met de platte hand probeert hij een beetje kleur op zijn wangen te slaan. Tevergeefs. Even twijfelt hij of hij de Walther P99 die uit Frings' holster is gegleden zal meenemen naar het hoofdbureau. Nee, nog niet. Eerst wil hij zijn eigen dienstwapen terug. Alex stopt de Walther in het metalen kistje dat hij in de schuur gevonden heeft en dat hij onder zijn bed heeft geschoven. Het kistje gaat op slot. De sleutel hangt hij aan zijn sleutelbos. Daarna trekt hij een warme jas aan en stapt naar buiten.

Er is een stevig pak sneeuw bij gekomen. Terwijl hij het pad af loopt, knerpt het onder zijn schoenen. Uit zijn mond ontsnappen witte wolkjes. Hij ademt een paar keer diep door. De vrieskou doet hem goed, alsof zijn hersenen weer zuurstof krijgen.

Hij rijdt Winthagen uit. De omgeving oogt als een reclamefoto. Het maagdelijke sneeuwdek, de glooiende weilanden, de kale wijngaard, de weg waar nog niemand heeft gereden. Bij het café gaat hij linksaf. Een paar honderd meter verder is de oprit naar de A79. Op de snelweg is gestrooid. Tweede kerstdag, er is geen hond op de weg. Normale mensen zitten met hun geliefden onder de kerstboom aan het ontbijt. Niet aan denken. Doorgaan.

Nog geen twintig minuten later rijdt hij de parkeerplaats van het hoofdbureau op. Parkeerplaatsen zijn er genoeg. Voor hij het gebouw naar binnen gaat, stopt hij nog snel twee Fisherman's Friends in zijn mond. De receptie is onbemand, maar op het bord staat waar het crisisberaad plaatsvindt. Hij neemt de lift naar de tweede verdieping en slaat de hoek om.

In de gang zijn stemmen te horen. Wanneer Alex het zaaltje betreedt, vallen de gesprekken stil en kijkt iedereen hem aan, sommigen met een verwijtende blik omdat het zijn schuld is dat ze hier op tweede kerstdag moeten verschijnen. Wat feitelijk ook zo is. Hij knikt hun toe. De meesten knikken even terug. Annelies de Ruiter, diensthoofd Regionale Recherche, en Robert Vranx, de hoofdofficier van justitie die speciaal voor het crisisberaad zijn vakantie in Noord-Italië heeft moeten onderbreken, en Hans Wester, de inspecteur die op kerstavond van de dis was geplukt om het onderzoek te leiden en aan wie Alex zijn dienstwapen heeft moeten afgeven. Verder is ook de brandweerman aanwezig – Alex is zijn naam vergeten – die de zoektocht in de Geul naar de stoffelijke resten van Petra Rigter heeft gecoördineerd.

Bij de koffietafel staan twee mensen die hij niet kent. Een lange, magere man met stekeltjeshaar en een jonge vrouw met een gifgroen brilletje. De laatste sluit de deur, ten teken dat iedereen aan-

wezig is. Even verderop in de zaal staat een vierkante tafel met acht lege stoelen. Op tafel staan glazen en karaffen met water.

‘Alexander...’

Vranx heeft zich losgemaakt van de groep. Ondanks het korte verblijf in Noord-Italië is zijn gezicht bruinverbrand.

‘Wat een toestand, kerel.’

Alex mompelt iets terug. ‘Een toestand’ is het eufemisme van het jaar.

‘Hoe is ’t met Frings?’

‘Niet best.’

‘Slecht dus?’

‘Ja.’

‘En hoe is het met jou?’

‘Gaat wel.’ In Alex’ hoofd is het nog steeds één grote chaos. De explosie, de zwaargewonde Frings, de man met de spuit, de blote billen van zijn vader, de moord. ‘Robert...’ Hij kijkt of er niemand in de buurt staat. ‘Ik moet met je praten,’ fluistert hij. ‘Dringend.’

Vranx werpt hem een verbaasde blik toe. ‘Waarover?’

‘Mijn vader...’

‘Hallo, allemaal!’

De Ruiter zit klaar aan de vergadertafel en tikt een paar keer hard met haar pen op het tafelblad.

‘Komen jullie?’

Iedereen spoedt zich haar kant op. Vranx gaat tegenover haar zitten, tussen Wester en de brandweerman. Noodgedwongen neemt Alex aan de andere kant van de tafel plaats, naast De Ruiter.

‘Kent iedereen elkaar?’

Zonder het antwoord af te wachten somt De Ruiter de namen en functies van de aanwezigen op. De brandweerman heet Roger Knubben. De man met het stekeltjeshaar heet Wim Roelofs en is van FO, de vrouw met het brilletje heet Brigitte Salomons en werkt voor communicatie. Alex doet zijn best de namen te onthouden.

‘Cees Bannink laat zich excuseren.’ De Ruiter wijst naar de lege

stoel. 'Zijn vader ligt in het hospice en heeft niet lang meer. Jullie begrijpen dat Cees op dit moment even iets anders aan zijn hoofd heeft.'

Er volgt instemmend gemompel.

'Goed, laten we beginnen...' Met gefronste wenkbrauwen richt ze zich tot Alex. 'Hoe is het met collega Frings?'

Alex' ogen beginnen meteen te prikken. 'Ik heb vanochtend met het Klinikum gebeld,' weet hij eruit te persen. 'De situatie is onveranderd kritiek. Niet goed, dus.'

'Zijn er mensen die we moeten waarschuwen?' De toon van De Ruiter is koel en zakelijk. 'Heeft Frings een partner?'

'Nee.'

'Familie?'

'Frings woont al zijn hele leven met zijn zus samen. Die is momenteel op vakantie in Egypte en weet nog van niets.' Hij moet even slikken. 'Ik heb haar voicemail ingesproken en gevraagd of ze me met spoed terugbelt.'

'Wat is haar naam?'

'Mary Lou Frings.'

'Brigitte...' De Ruiter heeft zich tot de communicatiedame gericht. 'Hou s.v.p. contact met Nievelsteijn. Geen woord over Frings in het persbericht voordat zijn zus op de hoogte is. Duidelijk?'

'Ja.' De vrouw – Alex is haar achternaam alweer vergeten – maakt een aantekening in haar papieren.

'Roger...' De Ruiter heeft zich tot de brandweerman gewend. 'Is het lichaam van de dader geborgen?'

'Wat ervan over is,' klinkt het. 'Ik zal jullie de details besparen, maar heel fraai was het allemaal niet.'

Alex ziet de explosie weer voor zich. Het vuur, het licht, de knal, de drukgolf. Petra Rigter heeft zichzelf letterlijk en figuurlijk opgeblazen.

'Weten we zeker dat het Petra Rigter is?' hoort hij De Ruiter vragen. 'Kun jij daar iets over zeggen, Wim?'

‘Van de resten die niet zijn weggespoeld of door de ratten zijn opgevreten hebben we DNA afgenomen,’ antwoordt de man van FO met een uitgestreken gezicht. ‘Dat vergelijken we met DNA dat in haar hotelkamer is aangetroffen.’

‘Petra Rigter verbleef in een hotel aan de Grotestraat.’ Wester heeft het overgenomen. ‘In haar kamer hebben we een in België gekochte vuurwerkdooz aangetroffen en opengemaakte cobra’s en...’

Zijn lippen bewegen, maar de woorden dringen niet tot Alex door, alsof de explosie hem doof heeft gemaakt.

‘... slangetjes, ampullen oxycodon en...’ Wester toont een in doorzichtig plastic gewikkeld bruinrood boekje. ‘... het paspoort van Petra Rigter,’ klinkt het triomfantelijk.

‘Om de identificatie af te ronden hebben we de resultaten van het DNA-onderzoek nodig,’ voegt de man van FO toe.

‘Wanneer hebben we die?’ vraagt De Ruiter.

‘Morgen, op zijn laatst overmorgen.’

‘Oké.’ Ze knikt even. ‘Hebben we de gegevens van Petra Rigter?’

‘Twee adressen in São Paulo, Brazilië,’ antwoordt Wester. ‘Een van haar woning en een van haar fabriek.’

‘Is er een partner of iemand anders die we moeten waarschuwen?’

‘Petra Rigter was single, voor zover wij weten.’

‘Klopt dat?’ De Ruiter heeft zich weer tot Alex gewend.

‘Wat?’ Hij heeft de vraag niet gehoord.

‘Was Petra Rigter single?’ herhaalt ze.

‘Ja.’

‘Familielieden?’

‘Haar ouders zijn al een tijd geleden overleden.’

‘Broers, zussen?’

‘Die had ze niet.’ Alex ziet de communicatiedame weer aantekeeningen maken.

‘Zijn er bij de aanslag nog meer slachtoffers gevallen?’ gaat De Ruiter verder, zich tot Wester wendend.

‘Gelukkig geen doden,’ antwoordt die. ‘Alleen een paar oudjes die in de paniek om weg te komen botbreuken hebben opgelopen.’

‘Hoeveel?’

Er volgt een heel verhaal, maar de woorden van Wester dringen weer niet tot Alex door.

‘Oké.’

Hij hoort De Ruiter een zucht slaken.

‘De hamvraag blijft: hoe heeft het zo uit de hand kunnen lopen?’ gaat ze verder. ‘Een bomaanslag in hartje Valkenburg, nota bene op kerstavond. De media bellen ons plat. Op de sociale media gaan verhalen rond over een terroristische aanslag. Wat het niet was. Om een eind aan alle speculaties te maken moet er vandaag een persbericht uitgaan, eventueel gevolgd door een persconferentie.’ Haar blik gaat de tafel rond. De enige die ze niet aankijkt, is Alex. ‘Het hoofd van het coldcaseteam heeft een rapport geschreven,’ vervolgt ze koel en zakelijk. ‘Voor ik dat rapport uitdeel, lijkt het me verstandig als we eerst een korte toelichting krijgen.’ Eindelijk kijkt ze hem aan. ‘Zou dat kunnen?’

‘Natuurlijk.’ Hij begint te vertellen. De moord op de moeder-overste uit 1974, het katholieke meisjesinternaat, de veroordeelde tuinman die altijd had ontkend, de brief die hij vlak voor zijn zelfmoord aan zijn zus schreef en die bijna vijftig jaar later per toeval in het archief opdook. Zijn hoofd klotst, voor zijn ogen duizelt het, alsof hij ieder moment kan omvallen. Alex moet zich tot het uiterste concentreren om de draad niet kwijt te raken. Hij doet verslag van het onderzoek, het seksueel misbruik op het internaat, een zelfmoordpoging van een van de leerlingen, een jonge priester die op de hoogte was, maar geen vinger uitstak. *Klotekerk, klotebiechtgeheim*. Alex moet zich dwingen om niet uit te schreeuwen wat hij denkt. In plaats daarvan vertelt hij over de jacht op Petra Rigter en hoe ze net te laat waren om de zelfmoordaanslag te voorkomen.

Stilte.

Hij weet alle blikken weer op zich gericht. Het is één grote puin-

hoop en dat is zijn schuld. Moet hij nog iets zeggen over Bannink, die niet bereikbaar was toen Alex om versterking had gevraagd? Aan de andere kant...

‘Iemand nog vragen aan Nievelsteijn?’ hoort hij De Ruiter zeggen. ‘Heb jij nog vragen aan ons, Alex?’

Het is de eerste keer dat ze zijn voornaam noemt.

‘Wanneer krijg ik mijn dienstwapen terug?’

‘Daar ga ik niet over.’ Ze werpt hem een zuinige glimlach toe. ‘Je hebt gebruikgemaakt van je dienstwapen. Er is een dode gevallen. Een collega is zwaargewond. Dat betekent een intern onderzoek door de Rijksrecherche.’

‘Ik heb in de lucht geschoten,’ probeert hij zich te verweren. ‘Petra Rigter heeft zichzelf opgeblazen. En wat betreft Frings...’ Hij heeft moeite zich te beheersen. ‘Jullie denken toch niet dat ik op Frings heb geschoten?’

‘Ik denk niets.’ De Ruiter glimlacht weer even. ‘Ik volg alleen het protocol.’

Wanneer hij de tafel rondkijkt, ziet hij alleen maar uitgestreken gezichten. Niemand die hem te hulp schiet, ook Vranx niet. Terwijl Alex de tranen in de ogen springen, trilt zijn mobiel. ‘Sorry,’ mompelt hij na een blik op het display. ‘Deze moet ik even opnemen.’

Maandag, 26 december

Alex staat op de gang, ver genoeg van het zaaltje om niet afgeluisterd te worden. Terwijl hij het groene knopje van zijn mobiel indrukt, voelt hij zijn hart tegen zijn ribben slaan.

‘Met Alex Nievelsteijn.’

‘Mary Lou Frings.’

Ze praat al net zo zangerig als haar broer. Op de achtergrond zijn stemmen en muziek te horen. Een terras, een zwembad? Hij stelt zich een resort aan de Rode Zee voor.

‘Dag, Mary Lou.’ Hij moet even slikken. ‘Ik, eh...’

‘Ik hoorde op de voicemail dat het dringend was,’ onderbreekt ze hem. ‘Is er iets met Leon?’ Haar stem trilt.

‘Ik, eh...’ Alex schraapt zijn keel. Als politieman heeft hij genoeg slechtnieuwsgesprekken gevoerd, maar dit is andere koek. ‘Frings, eh...’ De beelden verschijnen automatisch op zijn netvlies. ‘Leon is bij een politie-inzet gewond geraakt,’ weet hij er met moeite uit te persen.

‘Wat?!’ Ze hapt naar adem. ‘Kun je iets harder praten?’

‘Hij is gewond geraakt.’ Hij doet zijn best niet te snel te praten en duidelijk te articuleren. ‘Tijdens een inzet op kerstavond.’

‘Ernstig?’

‘Ja.’

‘Hoe ernstig?’

De achtergrondgeluiden aan de andere kant van de lijn verstommen. Alsof iemand een deur dichttrekt.

‘Heel ernstig,’ antwoordt Alex, terwijl hij zijn best moet doen om zich op het gesprek te concentreren. ‘Leon is met brandwonden opgenomen in het Klinikum in Aken. Daar ligt hij op de ic. Het ziekenhuis wil graag in contact komen met iemand van de familie. Ik wilde niet dat je door hun telefoontje zou worden overvallen. Daarom wilde ik je eerst zelf spreken. Om je te waarschuwen.’ Hij wacht even. ‘Begrijp je?’

‘Ja.’ Op de achtergrond is een mannenstem te horen. ‘Maar, eh...’ Mary Lou slaakt een diepe zucht, alsof ze tijd nodig heeft om te beseffen wat ze heeft gehoord. ‘Wat is er dan gebeurd?’ Haar stem trilt nog meer. ‘Hoe komt Leon aan brandwonden?’

Alex vertelt het verhaal zo goed en zo kwaad als hij kan. De politie-inzet op kerstavond, de vrouw die zich als een levende bom te midden van de kerkgangers op haar slachtoffer wilde storten, hoe Frings met de aanslagpleger over zijn schouder op de kademuur af stormde en hoe hij haar, vlak voor de explosie plaatsvond, in de Geul wierp.

Er valt een lange stilte. Hij hoort Mary Lou opnieuw naar adem happen. De man in de kamer zegt iets wat Alex niet kan verstaan.

‘Zo ken ik mijn broer helemaal niet,’ klinkt het. ‘Wat je beschrijft, lijkt wel een wanhoopsdaad.’

Misschien was het dat ook.

Alex denkt aan Frings’ panische angst om alleen achter te blijven in het ouderlijk huis. Of Mary Lou op de hoogte is van het dating-avontuur van haar broer? ‘Leon heeft zich opgeofferd,’ zegt hij in plaats van zijn gedachten uit te spreken. ‘Het was een heldendaad.’

Aan de andere kant van de lijn klinkt gestommel. Alex wacht en zwijgt, terwijl zijn ogen branden.

‘Hier ben ik weer.’ Mary Lou doet haar best niet te huilen. ‘Geef het nummer maar.’

Het crisisberaad is afgelopen. Over een uurtje gaat het persbericht de deur uit, mét vermelding van een 'zwaargewonde collega'. De communicatiedame blijft de rest van de dag op het bureau om vragen van de pers te beantwoorden. De anderen mogen naar huis, verder kerstfeest vieren. De Ruiter en Vranx verlaten als laatsten het zaaltje.

'Robert...'

In de gang staat Alex de hoofdofficier van justitie op te wachten.

'Heb je even?'

'Natuurlijk.' Terwijl Vranx blijft staan, loopt De Ruiter met grote passen verder.

'Wat kan ik voor je doen, Alexander?'

Alex wacht tot De Ruiter om de hoek is verdwenen. 'Mijn vader is geen natuurlijke dood gestorven,' begint hij met gedempte stem.

'O?'

'Hij is vermoord.'

'Pardon?' Vranx schrikt. Er verschijnt een frons op zijn gezicht. 'Hoe kom je daarbij?'

'Emmie heeft het me verteld.'

'Emmie?'

'Mijn zusje.' Voor zijn vader en zijn vrienden heet ze Emma, maar hij heeft haar altijd Emmie genoemd. 'Emmie heeft alles gezien.' Alex voelt de woede weer oplaaien.

Vranx kijkt hem niet-begrijpend aan. 'Wat bedoel je met "alles"?'

'Ik heb je toch verteld over de berging achter de garderobe,' antwoordt Alex na een blik over zijn schouder. 'In die berging zit een spleet in het hout waardoor je in de salon kunt kijken. Emmie had zich verstopt in de berging en heeft gezien hoe iemand mijn vader een spuit gaf.'

'Een spuit?' Vranx strijkt zenuwachtig door zijn haar. 'Waar dan?'

‘In zijn bil. Toen ik Emmie op 1 oktober ophaalde, had ze het over “uit”. Weet je nog? Sinds gisteren weet ik dat ze “spuit” bedoelde.’

Vranx schudt ongelovig zijn hoofd. ‘Heeft ze ook gezien wie die “spuit” zette?’

‘Een man.’

‘Een man?’

‘Ja.’

‘Weet ze wie die man is?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Was het één man?’

‘Dat weet ik ook niet.’

‘Heb je dat niet gevraagd?’

‘Natuurlijk, maar je weet hoe Emmie is. Op een gegeven moment slaat ze dicht.’ Alex is harder gaan praten, in een poging Vranx te overtuigen.

‘Maar het kunnen dus net zo goed twee mannen zijn geweest?’

‘Ja.’

‘Frenken en Veugelers misschien?’ Vranx’ wenkbrauwen schieten weer omhoog.

‘Die twee?’

Louis Frenken en Sef Veugelers zijn ‘oude klanten’ van Alex’ vader. Criminelen. Over een paar maanden moeten de twee neven voor de rechter verschijnen. Frenken en Veugelers hebben toegegeven dat ze afgelopen zomer geprobeerd hebben op het kasteel in te breken. Ook hebben ze toegegeven Alex op zijn hoofd te hebben geslagen en een poging te hebben gedaan hem 250K lichter te maken. Maar ze ontkennen iets met de gebeurtenissen van 1 oktober te maken te hebben, ook al zijn de gestolen iconen en hun strafdossiers teruggevonden in de loods op Lindelauffer Gewande waar ze een bandenbedrijf runnen.

‘Wat denk je, Alexander?’ Terwijl Vranx weer een hand door zijn haar haalt, werpt hij hem een vragende blik toe.

‘Zou kunnen.’ Alex ziet de mannen voor zich. Frenken lang en

atletisch, Veugelers klein en bonkig. Stom dat hij Emmie niet gevraagd heeft naar het postuur van de man die de spuit zette.

‘Inspecteur Bindels,’ gaat Vranx verder, ‘is ervan overtuigd dat Frenken en Veugelers achter de inbraak en de dood van je vader zitten.’

‘Moord,’ corrigeert Alex hem.

‘Moord.’ Vranx knikt even. ‘Maar, eh...’ Weer fronsst hij. ‘Denk je dat je Emmie kunt geloven?’

‘Ja,’ antwoordt Alex zonder aarzeling. De scène in Boscafé ’t Hijgend Hert staat hem nog scherp voor de geest. De kelner met de slagroomsput, de angst in haar ogen, de overtuiging waarmee ze de woorden ‘uit’ en ‘il’ uitsprak. ‘Emmie kan niet liegen. En ze kan ook niet fantaseren.’

‘Ze is verstandelijk gehandicapt, Alexander.’

‘Ja... en?’

‘Ze kan zich vergissen.’

‘Emmie vergist zich niet. Mijn vader is vermoord.’ Alex voelt de woede weer oplaaien. ‘Ik eis dat de kist wordt opgegraven en dat het stoffelijk overschot van mijn vader wordt onderzocht. Maar dan goed.’

‘Suggereer je dat...?’

‘Ik suggereer niks, maar ik eis wel een nieuw onderzoek.’

‘Rustig aan, Alexander,’ klinkt het sussend. ‘Bindels leidt het politieonderzoek. Als ik jou was, zou ik met hem contact opnemen.’

‘Reken maar.’ Alex ziet Vranx even op zijn horloge kijken. ‘En wat ga jij doen?’

‘Voorlopig terug naar de Dolomieten. Nog een paar dagen skiën.’ Vranx lacht zijn te witte tanden bloot. ‘Hou je haaks, kerel. We zien elkaar snel weer.’ Na Alex een amicale klap op de schouder te hebben gegeven, beent hij met grote passen richting de lift om zich, vlak voor de hoek, nog even om te draaien. ‘En nog een prettig uiteinde, Alexander!’

Maandag, 26 december

Alex sluit de luiken. De duisternis maakt hem somber, alsof hij in een groot zwart gat staart. Van het huisje wordt hij ook niet vrolijker. De benauwende ruimte, de stilte. Hij hoort zichzelf mompelen. Mensen die te lang alleen zijn hebben de neiging om tegen zichzelf te gaan praten. Om niet gek te worden.

Is hij gek aan het worden?

Op weg naar de koelkast wankelt hij even. Hij moet eigenlijk iets eten, maar hij wil alleen maar drinken, hopen dat de storm in zijn hoofd gaat liggen.

Na het crisisberaad was hij rechtstreeks naar Eijdsen gegaan om Annie Stassen te vertellen dat haar broer in 1974 ten onrechte was veroordeeld. Van het gesprek kan hij zich niet veel meer herinneren, alleen dat Annie Stassen haar armpjes om hem heen had geslagen en hem uitbundig had bedankt. *Wilt u meneer Frings ook bedanken en hem mijn hartelijke groeten doen?* Alex had het beloofd, maar vanbinnen had hij gehuild. De aangeboden koffie – *Oflust u liever een Elske?* – had hij afgeslagen met de smoes dat hij nog meer afspraken had.

Op de automatische piloot was hij naar de Valkenhof gereden om Emmie te zien en de vragen te stellen die door zijn hoofd spookten. *Uit... il...* Had hij haar wel goed begrepen? Had ze zich mis-schien toch vergist? Of had ze genoeg van zijn vragen gehad, zodat

ze maar ja had gezegd om ervanaf te zijn?

Onderweg naar Mechelen had Alex geprobeerd om de film terug te draaien. Wat had hij die dag zelf gezien? Was er iets wat niet klopte? De oude beelden van de beveiligingscamera's, de ravage, de vernielingen, het woord 'dief!' op de muur, zijn vader dood in een fauteuil. Hij had de meldkamer gebeld. Vervolgens waren er twee jonge agenten gekomen en kort daarna Francis van Zuylen, huisarts én vriend van zijn vader, maar nu in zijn functie als schouwarts. Met hulp van een van de agenten had Francis de dode uitgetkleed en het lichaam onderzocht. Buik, benen, armen, handen, nek, hoofd, schouders, rug, billen. Alex had er met zijn neus bovenop gestaan. Hij herinnerde zich de urinegeur en de bleke billen van zijn vader. Lillend vlees, zonder injectiesporen of verwondingen. Hij had geen moment aan Francis van Zuylens oordeel getwijfeld. Een natuurlijke dood. Maar nu...

'Meneer Nievelsteijn, Alex...'

Els Hoornik, de manager van de Valkenhof, had opengedaan.

'Wat leuk dat je bent gekomen. We zijn net begonnen.'

Hij was met haar meegelopen naar de gemeenschappelijke woonkamer waar het een enorme drukte was. Stemmen, lachen, schreeuwen. Uit de speakers schalde Mariah Carey, aan de aan elkaar geschoven tafels zaten zo'n veertig mensen aan de kerstlunch. Pupillen, familie, medewerkers, iedereen met een kerstmuts op zijn hoofd. Emmie zat tussen een vrouw met het syndroom van Down en een keurige oudere man in pak en met das, van wie Alex veronderstelde dat het de vader van een van de pupillen was, tot de man was gaan schreeuwen en door iemand van de leiding gekalmeerd moest worden. Emmie had het niet eens in de gaten. Het had zelfs even geduurd voor ze Alex had opgemerkt. *Broer!* Ze had haar hand opgestoken en was doodgemoedereerd verdergegaan met eten. Om haar heen was het een en al gekakel en lawaai. Geen enkele kans om zijn zusje even apart te nemen en te bevragen.

'Ik kom een andere keer terug,' had hij tegen Els Hoornik gezegd. 'Nog een fijne kerstdag.'

Ze was met hem meegelopen tot de uitgang. Daar had ze verteld dat Emmie had aangegeven dat ze weer terug wilde naar de Rozen-tuin, de dagopvang. Omdat alle pupillen daar overdag naartoe gingen en ze zich alleen op de Valkenhof verveelde. Of Alex dat goed vond? Ja, had hij geantwoord, mits er iemand was die voortdurend een oogje in het zeil hield. Daarna was hij teruggereden naar huis. Binnendoor, via de snelweg? Hij wist het niet meer.

De rest van de dag had hij in Winthagen doorgebracht. Zittend achter de computer, ijsberend door het houten huisje, op zoek naar het antwoord op de vraag wie zijn vader vermoord had. Nadenken, próbén na te denken. Zonder één druppel alcohol. Hij moest een helder hoofd hebben. Wie had de spuit gezet? Waarom? Wie was er gebaat bij zijn vaders dood? Wie waren zijn vijanden?

Mensen in de positie van je vader hebben nooit alleen maar vrienden.

Alex kon zich niet meer herinneren wie dat had gezegd. Robert Vranx, Francis van Zuylen? In ieder geval een van zijn vaders vrienden. Pierre Nievelsteijn had een enorm netwerk. De beleggingsclub, de Rotary, de wijnclub, het Genootschap van Oud-Strafrechtadvocaten, de kookclub. Allemaal mannenclubjes. Succesvolle ondernemers, duurbetaalde specialisten, belangrijke bestuurders, lokale en regionale politici. Mannen met macht. Had zijn vader met een van hen een conflict gehad? Alex was meer dan twintig jaar weg geweest uit Limburg. Claire niet. Als onderzoeksjournalist voor *De Limburger* kende ze het milieu en het regionale oldboysnetwerk en alle daarbij behorende schandalen en doofpotten als geen ander.

Claire.

Bij de gedachte aan zijn oud-klasgenoot had Alex' hart een sprongetje gemaakt. Hij miste haar, als klankbord, als maatje. Momenteel zat Claire op Fuerteventura, om bij te komen van alle ellende die de scheiding van Steven Maleval met zich had meegebracht. De fysieke bedreiging, de vlucht uit huis, het vinden van een schuiladres. Steven had haar nog een tijdje gestalkt. Als iemand vakantie verdiend had, was het Claire wel. Die kon hij nu echt niet lastigval-len.

Je vader heeft het goed gedaan, beter dan wij.

Dat had Francis van Zuylen gezegd. Zijn vader was inderdaad rijk, veel rijker dan Alex had kunnen bevroeden. Kunst, iconen, vastgoed, beleggingen, spaargeld, een kasteel. Mét scheuren, dat wel. Alex had een vermogen geërfd van tussen de vijftientig en dertig miljoen. Ongetwijfeld waren er mensen jaloers op zijn vader. Wie kwamen er allemaal bij hem over de vloer? Maria en Anja Smeisters, die hun halve leven voor zijn vader het huishouden hadden gedaan, konden de vraag ongetwijfeld beantwoorden. Maar hij kon de zussen onmogelijk vandaag bellen. Niet op tweede kerstdag.

In zijn zoektocht naar de moordenaar van zijn vader was Alex weer bij Frenken en Veugelers uitgekomen. ‘Oude klanten’, criminelen die Pierre Nievelsteijn als strafrechtadvocaat had bijgestaan. De neven konden zijn bloed wel drinken, met name Frenken. Toen hij destijds in de rechtszaal vier jaar gevangenisstraf tegen zich hoorde eisen, had hij zijn advocaat bedreigd met de woorden dat die ‘nog niet van hem af was’. Een jaar na zijn vrijlating had Frenken met zijn neef een poging gedaan in te breken op het kasteel. Een paar maanden later, na de dood van Pierre Nievelsteijn, had hij Alex bewusteloos geslagen en vervolgens geprobeerd om hem af te persen. Vanwege ‘een oude rekening van je vader’. Frenken en Veugelers zaten achter de moord op zijn vader. Geen twijfel mogelijk. Niet voor niets waren de gestolen iconen en strafrecht dossiers in hun loods teruggevonden. Dat de heren ontkenden, maakte hen niet minder verdacht.

Tussendoor had Alex’ mobiel gepingeld. Een appje van Mary Lou Frings. Eindelijk. *Ik heb contact gehad met het ziekenhuis. Situatie Leon nog steeds kritiek. Morgenochtend vlieg ik terug naar huis.* Hij had haar bedankt voor het bericht, haar sterkte gewenst met de terugreis en een glas korenwijn ingeschonken. En daarna nog een.

Niet dat het hielp. De beelden bleven hem bestoken. Frings liggend op de grond, afgewisseld met beelden van Frenken en Veugelers die zijn vader de dood injoegen. Alex had Bindels gebeld,

maar die had zijn toestel uitgeschakeld. Waarschijnlijk vanwege de kerstvakantie. Alex had zijn collega een berichtje gestuurd dat hij nieuwe informatie had over de dood van zijn vader en of Bindels hem wilde terugbellen. Met spoed graag.

Terwijl hij zich een derde glas korenwijn had ingeschonken en een biertje voor de dorst, had hij zich proberen voor te stellen hoe Emmie in de berging had gezeten. Was ze bang geweest in het donker? Had ze behalve de *sput* in de *bil* nog meer gezien? Was er een tweede man geweest? Had er, vóór de spuit de bil in ging, tussen moordenaar en slachtoffer nog een woordenwisseling plaatsgevonden? Zou Emmie de stem van de dader herkennen?

Een spiegelconfrontatie.

Alex is op slag broodnuchter. Hij ziet het helemaal voor zich: Frenken en Veugelers in de verhoorkamer, Emmie veilig achter het spiegelglas in de regiekamer, luisterend naar hun stemmen. Waarom is Bindels niet op dat idee gekomen? Frenken en Veugelers hebben twee weken in voorarrest gezeten. Omdat er volgens het OM geen vluchtgevaar dreigt, mogen ze het proces in vrijheid afwachten. Wat niet betekent dat er geen beperkingen zijn. Zo moeten de heren zich regelmatig melden en mogen ze het land niet uit.

De gedachte dat Frenken en Veugelers zich nergens aan houden en misschien ergens in een warm buitenland aan de kerstdis zitten, veroorzaakt een woede-uitbarsting. Alex voelt hoe zijn spieren zich spannen en het bloed hem naar het hoofd stijgt. De klootzakken! Waar wonen Frenken en Veugelers? Het enige adres dat hij heeft, is dat van de loods op Lindelauffer Gewande. De loods die van zijn vader is geweest. En die nu van hem is. Sinds de poging tot afpersing heeft Alex geen contact meer met de neven gehad. Of toch? O ja, hij heeft hun gemaaild dat hij de nieuwe huurbaas is en op welk rekeningnummer de huur moet worden overgemaakt. Hebben de twee op die mail gereageerd? En zo ja, stonden er in die mail dan adresgegevens van de huurders? Alex kan het zich niet meer herinneren. Hij klapt de laptop open. Na wat zoeken vindt hij de mail terug én

het antwoord van Frenken en Veugeliers: twee o6-nummers en een correspondentieadres op Lindelauffer Gewande. Geen woonadres.

Na inloggen op de politiecomputer heeft hij de adressen binnen een paar tellen gevonden. Molsberg 15 en Molsberg 17. De bloedband is blijkbaar zo sterk dat de neven naast elkaar wonen. Haastig scant hij de rest van de info. Politiefoto's en het complete strafblad van de heren. Diefstal, heling, geweldpleging, afpersing. Geen kleine jongens.

Alex trekt een jas aan, doet de deur op slot en haast zich naar zijn auto. De piep tussen zijn oren lijkt opeens te zijn verdwenen. Actie. Eindelijk. Hij voelt de adrenaline door zijn lijf pompen. Hij start de auto, wacht tot de navigatie op het display verschijnt en toetst het eerste adres in. Molsberg 15. Het is nog geen zes kilometer rijden. Hij trekt op, de banden knerpend door de sneeuw, en passeert het kapelletje.

‘Sla rechts af.’

Hij rijdt het dorp uit, heuvel op. Bij de splitsing gaat het linksaf, de Wachelderberg op. Het is een steil stuk. De achterbanden hebben geen grip en slippen weg. Geen winterbanden. In Amsterdam had hij die niet nodig. Hij probeert terug te schakelen naar de twee. Door de korenwijn gaat het allemaal niet zo soepel, maar uiteindelijk lukt het om zonder te slippen boven te komen. Hij draait de Bergseweg op, naar Ubachsberg.

Een smalle rechte straat voert door het dorp. Afwisselend links en rechts geparkeerde auto's. Een kwestie van rustig slalommen en nergens tegenaan rijden. Hij dwingt zich om extra goed te kijken en niet te snel te rijden.

Dorp uit, bij de rotonde rechtdoor, voor de snelweg naar rechts. Een kleine kilometer verder staat het bord: MOLSBERG. Een langgestrekte straat met boerderijen, oude huizen en nieuwbouw. De huisnummers die hij heeft ingetoetst liggen links van de weg, aan het eind van het buurtschap.

‘Bestemming bereikt.’

Een rijtje twee-onder-een-kapwoningen. Voor de zekerheid parkeert hij zijn auto een stukje verder. Wanneer hij uitstapt, ligt hij bijna op zijn neus. De stoep is een ijsvloer. Voorzichtig schuifelt hij naar het huizenblok. Arbeiderswoningen uit de jaren vijftig, opgetrokken uit rode baksteen. Op de begane grond een voordeur en een klein raam, op de eerste verdieping twee kleine ramen. Hij moet met zijn ogen knijpen om de huisnummers te kunnen lezen. De neven wonen in hetzelfde blok. In het rechterhuis brandt geen licht, in het andere huis wel.

Vanaf de stoep werpt Alex een blik door het raam. Een gedekte eettafel waar vier personen aan zitten. Twee blonde vrouwen van middelbare leeftijd in een blote jurk, om de hals een hoop blingbling, een kapsel alsof ze de hele middag onder de droogkap hebben doorgebracht. Tegenover de dames zitten Frenken en Veugeliers. Frenken is de grote man. Veugeliers de kleine, dikke. Beide mannen dragen een donker pak en een zwarte das, waardoor ze eruitzien als twee maffiosi. Op tafel een hoop eten en drank. Een kerstdiner met alle toeters en bellen.

Het tafereel doet Alex weer in woede ontsteken. Het schransen, de wijze waarop de mannen aan tafel zitten, alsof ze zich onaantastbaar wanen. Zou Emmie de twee mannen nog herkennen? Zijn de politiefoto's goed genoeg of moet hij een foto maken zoals ze echt zijn? Vanaf de straat maakt Alex met zijn mobiel een paar foto's. Het resultaat valt tegen. Bovendien is de hoek niet goed. Misschien moet hij dichterbij het raam gaan staan.

Hij draait zich om of niemand kijkt. Geen mensen op straat. Niemand die uit een van de nabijgelegen huizen staat te gluren. Met zijn mobiel in de aanslag loopt hij door de voortuin, richting het raam. Hij is vlakbij, klaar om af te drukken, wanneer opeens een alarm afgaat.

Dit is een misdaadroman. Iedere overeenkomst met
bestaande personen, gebeurtenissen, organisaties of
locaties berust op toeval.

ISBN 978 90 263 5911 8

ISBN 978 90 263 5912 5 (e-book)

© 2026 Michael Berg

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Omslagontwerp Margo Togni

Omslagillustratie © Para Ti / Shutterstock

Foto auteur © JW Kaldenbach

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en
verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie
van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Van Michael Berg verscheen bij Ambo|Anthos *uitgevers*
in de serie De Mergellandmoorden ook:

Terugkeer
Vergelding

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.